

[Justitsministeren.]

at man ogsaa skal give de nuværende Fideikommissær Adgang til at blive afløst.

Det ærede Medlem Hr. Steincke kom dernæst ind paa Landbrugsforholdene og vilde gerne vide, hvori min Stilling til Kommissionens Forslag paa dette Omraade var begrundet. Naar jeg har stillet mig afvisende over for at bringe Kommissionens Forslag videre, skyldes det i høj Grad den praktiske Erfaring, jeg har indhøstet som Sagfører gennem 30 Aar, og jeg har faaet denne Erfaring bestyrket ved Samtaler med Kolleger ogsaa nu under min Behandling af det foreliggende Spørgsmaal. Efter min Erfaring er der ikke nogen Trang til en særlig Lovgivning paa dette Omraade, idet man i meget ringe Grad bruger den Lovgivning, man har haft og stadig har i Dag. Jeg maa have Lov til at tilføje, at jeg tror næppe, at jeg i de 30 Aar, jeg har været Sagfører, en eneste Gang har staaet over for at skulle bruge Forordningerne af 1769 og 1837. Den almindelige Fremgangsmaade er, at man kommer op til Sagføreren, naar man har naaet en vis Alder, eller navnlig naar Børnene har naaet en vis Alder, og taler med ham om, hvorledes man nu bedst kan sikre et bestemt Barn Gaarden, og saa ordner man det ad Testamentvejen. Derfor tror jeg ikke, at der paa dette Omraade er Brug for nogen særlig Lovgivning, nogen Ændring eller nogen mere udvidet Lovgivning. For mig staaer det som et Spørgsmaal, om man ikke overhovedet kunde gaa den Vej at ophæve Bestemmelserne af 1769 og 1837. Jeg tror egentlig, man kunde gøre det, og jeg mener, at man saa meget bedre kunde gøre det nu, som man jo indskrænker Tvangsarveretten til de 50 pCt., saa at den Landejendomsbesidder, der ønsker, at et enkelt Barn skal overtage Landejendommen paa fordelagtige Vilkaar, kan tillægge denne Arving forlods de 50 pCt.

Dernæst var det ærede Medlem Hr. Steincke — det gælder ogsaa de øvrige ærede Talere, saa at jeg kan svare de Herrer under eet — inde paa Spørgsmaalet om de arveberettigedes Kreds. Der var nogenlunde almindelig Enighed om, at jeg var gaaet for vidt. Jeg tror, at jeg vil indskrænke mig til at sige, at jeg skal græde tørre Taarer, om de Herrer kan blive enige om at foreslaa mig en Tilbagevenden til Kommissionens Forslag. Paa den anden Side vil jeg mene, at der er noget, der taler for at gaa lidt videre end Kommissionens Forslag, nemlig at tage Fætre og Kusiner med. Men hvis man kan naa til dette, at man tager

Fætre og Kusiner med og bliver staaende der, vil jeg i og for sig synes, at man naar til et tilfredsstillende Resultat. Man maa naturligvis ikke røbe Hemmeligheder; men jeg føler alligevel Trang til at sige saa meget som, at det er stærkere Magter, der har bevirket, at jeg er gaaet videre end til dette, stærkere Magter, som jeg altsaa syntes jeg maatte bøje mig for, saa det bliver vist ikke vanskeligt at naa til et Resultat paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Rytter var inde paa en vis Kritik af Bestemmelsen om, at der stadig væk skulde kunne beskikkes Hustruen en tilsynsførende, og andre ærede Medlemmer — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Malchau og det ærede Medlem Hr. Lannung — var inde paa, at det saa i hvert Fald ogsaa omvendt burde kunne ske for Mandens Vedkommende. Ja, det kan man jo drøfte. Jeg tror ikke, at der vil blive større praktisk Brug for det; men Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal gøre det for begge Ægtefæller, kan man jo drøfte.

Derimod vil jeg meget nødig gaa med til, at man ophæver dette for Hustruens Vedkommende. Jeg tror, at det i mange Tilfælde, hvor en Mand efterlader en større Formue eller en Forretning, er af meget stor Værdi for Hustruen selv, at der kan blive beskikket en tilsynsførende, idet det kan fri den paagældende Enke for ubehagelig Pression fra Børns og Svigerbørns Side med Hensyn til at stille Værdier til Disposition for dem. Jeg har Erfaring for, at en saadan Enke i flere Tilfælde har været særdeles glad ved over for Svigerbørn og Børn, der ønskede Midler til Disposition, at kunne henvise til, at det kunde hun ikke gøre uden Samtykke af sin Tilsynsværge.

Det ærede Medlem Hr. Rytter var inde paa Spørgsmaalet om Adgang for en Arving til at kræve Skifte, naar han godtgør, at Ægtefællen ved Misbrug af sin Raadighed over Boet væsentlig har formindsket dette. Jeg mener, at denne Bestemmelse i Virkeligheden i det store og hele er overensstemmende med den Bestemmelse, vi har i Øjeblikket i Loven om Arv mellem Ægtefæller, og jeg har ikke nogen Erfaring for, skønt jeg har været med til at bruge denne Bestemmelse i flere Tilfælde, at den skulde virke skadelig. Jeg tror derfor, det er rigtigt, at man bibeholder den. Det er rigtigt, hvis en Ægtefælle, der sidder i uskiftet Bo, misbruger denne Stilling, f. Eks. ved — hvad der ikke er ualmindeligt — at begunstige enkelte Børn saa stærkt, at der ikke bliver noget tilbage til de andre, at der er Adgang